

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

PL. ÚS 2/2012-90

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2015 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Ľubomíra Dobríka, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Milana Ľalíka, Lajosa Mészároša, Marianny Mochnáčovej, Ladislava Orosza a Rudolfa Tkáčika o návrhu skupiny 40 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, Mýtna 42, Bratislava, na začatie konania o súlade ustanovení

- článku II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b)] a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- článku II bodov 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- článku III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, čl. 25 písm. b) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- článku III bodu 9 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b)] Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takto

r o z h o d o l :

1. Článok II body 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, n i e s ú v s ú l a d e s čl. 1 ods. 1 a čl. 141a ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

2. Vo zvyšnej časti návrhu skupiny 40 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Odôvodnenie návrhu a vyjadrenia účastníkov

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 24. januára 2012 doručený návrh skupiny 40 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovatelia“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) o súlade

- článku II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 467/2011 Z. z.“), s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b)] a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), [V dôsledku legislatívno-technickej zmeny ústavy uskutočnenej ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 161/2014 Z. z.“), došlo s účinnosťou od 1. septembra 2014 k technickej zmene (t. j. bez obsahovej zmeny) označenia pôvodne navrhovateľmi označeného ustanovenia čl. 141a ods. 4 písm. a) a b) ústavy na čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) ústavy, pozn.],

- článku II bodov 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a 28 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy, čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

- článku III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy, čl. 25 písm. b) medzinárodného paktu a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

- článku III bodu 9 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b)] ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 2/2012-40 zo 7. marca 2012 bol návrh navrhovateľov na začatie konania o súlade uvedených právnych predpisov prijatý na ďalšie konanie v celom rozsahu a súčasne bolo rozhodnuté o pozastavení účinnosti čl. II bodov 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ako aj čl. III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z.

3. V súlade s podaním navrhovateľov zo 14. júna 2012, ako aj Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) z 3. mája 2012, a napokon aj vedľajšieho účastníka – vlády Slovenskej republiky, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „vedľajší účastník“), z 26. apríla 2012 ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v danej veci podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

4.1 Namietaný nesúlad čl. II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“), s označenými článkami ústavy a dohovoru navrhovateľa odôvodnili tým, že prijatím napádaného ustanovenia zákonodarca prekročil ústavou dané hranice trojdelenia štátnej moci na moc zákonodarnú, výkonnú a súdnu, keď podľa ich názoru celkom neoprávnene odňal Súdnej rade Slovenskej republiky (ďalej aj „súdna rada“) ústavou jej garantované a zverené kompetencie (i) schvaľovať zásady výberového konania na obsadenie voľného miesta sudcu, funkčného postupu sudcov na súd vyššieho stupňa a na ustanovenie do vyššej sudcovskej funkcie, (ii) schvaľovať zásady hodnotenia sudcov a (iii) schvaľovať zásady výberových konaní na funkcie predsedov a podpredsedov všeobecných súdov, čím podľa

navrhovateľov zákonodarca v konečnom dôsledku zasiahol do nezávislosti a nestrannosti súdnej moci, ktorej strážcom a garantom by mala byť práve súdna rada.

V súvislosti s uvedeným navrhovateľa v návrhu okrem iného uviedli:

«Národná rada SR nad rámec Ústavy SR nemôže obmedziť pôsobnosť iných štátnych orgánov alebo prevziať ich kompetencie spôsobom, ktorý nie je v súlade s Ústavou SR, so všeobecným princípom právneho štátu, s princípom delby moci a so systémom brzd a protiváh vo vymedzovaní pôsobnosti štátnych orgánov...

Zákonodarca v právnom štáte pri úprave právnych pomerov, ktoré sú dané do pôsobnosti iného ústavného orgánu priamo ústavou, nemôžu obmedziť jeho kompetencie, keďže sa tým porušuje princíp právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy...

Vzhľadom na koncepciu materiálneho právneho štátu je potrebné posudzovať, či kompetencie priznané schválenými novelami výkonnej moci a odnímanie pôsobnosti doteraz zverenej na základe ústavného zmocnenia zákonodarcom Súdnej rade SR porušuje princípy delby moci a tak zasahuje do nezávislosti súdnictva a je i porušením zásady rovnováhy a vzájomných brzd štátnych moci (sústreďuje moc v niektorých základných otázkach legitimacy sudcovskej moci s prechodom na moc výkonnú)...

Odnatie ďalšej pôsobnosti súdnej rady doposiaľ upravenej v § 4 ods. 2 písm. a/, b/, c/ zákona o súdnej rade, ktorá bola zákonom upravená na základe ústavného zmocnenia v zmysle čl. 141a ods. 4 písm. g/ Ústavy SR bezprostredne (predmetná pôsobnosť) obsahovo (významovo) súvisí (ovplyvňuje) s realizáciou ústavnej kompetencie súdnej rady v zmysle čl. 141a ods. 4 písm. a/, b/ Ústavy SR (návrhy na vymenovanie, odvolanie, pridelenie a preloženie sudcu).

Je preto nevyhnutné posúdiť dopad odňatia doterajšej uvedenej zákonnej pôsobnosti, ktorá sa nepochybne dotýka sféry legitimacy sudcovskej moci na ústavné postavenie súdnej rady, ako „garanta“ nezávislosti súdnictva a jeho oddelenia od ostatných štátnych orgánov, najmä z hľadiska, či dochádza reálne aspoň k možnosti výrazného zásahu do požadovaného zásadného (reálneho) vplyvu súdnej rady na jej rozhodovanie v oblasti legitimacy sudcovskej moci (v zmysle rozhodnutia ústavného súdu) v takom rozsahu, že sa stáva v celom procese prístupu k funkcii sudcu a jeho kariérneho postupu, jej vplyv obsahovo len symbolický (konzultatívny) čo je ústavne neakceptovateľné...

Z dôvodovej správy ústavodarcu (vyššie uvedenej), ako aj z obsahu medzinárodných štandardov týkajúcich sa nezávislosti súdnictva (vyššie uvedených) jednoznačne vyplýva, že v celom procese prístupu k sudcovskej funkcii a jeho kariérneho rastu (oblasť legitimacy sudcovskej moci) musí mať rozhodujúci vplyv Súdna rada alebo iný obdobný nezávislý orgán na moci výkonnej a zákonodarnej.

Pri úprave výlučného oprávnenia exekutívy (ministra spravodlivosti) samostatne upraviť všetky pravidlá procesu prístupu k ústavnej funkcii predstaviteľa súdnej moci (sudcu), vylúčením akejkoľvek možnosti súdnej rady do toho zasiahnuť, v rámci plnenia postavenia súdnej rady pôsobiť ako nevyhnutná protiváha ministerstvu spravodlivosti (ministrovi) je iluzórny rozhodujúci vplyv súdnej rady v tejto oblasti, ktorá podstatným (rozhodujúcim) spôsobom má dopad na obligatórne bezprostredne nasledujúcu etapu procesu rozhodovania už len o úspešných uchádzačoch súdnou radou (o neúspešných nie je dovolené rozhodovať)...»

4.2 V súvislosti s uvedeným bodom návrhu národná rada vo svojom stanovisku z 3. mája 2012 uviedla, že „... nebude zaujímať stanovisko k predmetnej veci“.

4.3 Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení z 26. apríla 2012 v súvislosti s týmto bodom návrhu okrem iného uviedol:

„Schvaľovanie vyššie uvedených zásad výberových konaní a hodnotenia sudcov je podľa Ústavy SR prípustné len rozhodnutím Súdnej rady SR, t. j. uznesením, ktoré je výsledkom hlasovania orgánu verejnej moci v zmysle čl. 141a ods. 5 Ústavy SR. Z uvedeného je zrejmé, že schvaľovanie vyššie uvedených zásad je činnosťou, ktorá je vo výlučnej ústavnej kompetencii Súdnej rady SR.“

5.1 Namietaný nesúlad čl. II bodov 6 – 25 a bodu 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorými boli v zákone o súdnej rade upravené zásady volieb členov súdnej rady volených zástupcami sudcov, s označenými článkami ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu navrhovateľa odôvodnili v prvom rade tým, že zavedenie jednomandátových volebných obvodov v sídlach krajských súdov (t. j. 8 volebných obvodov) pre voľby ôsmich (teraz 9, pozn.) členov súdnej rady sú netransparentné z hľadiska uplatnenia aktívneho volebného

práva (práva voliť), ako aj z hľadiska pasívneho volebného práva (práva byť volený). Vzhľadom na to, že v jednotlivých obvodoch krajských súdov pôsobí rôzne množstvo sudcov, kandidáti na post členov súdnej rady v rôznych volebných obvodoch tak z hľadiska množstva hlasov potrebných na zvolenie nemajú rovnakú východiskovú pozíciu (napr. kým vo volebnom obvode Krajského súdu v Trnave by úspešný kandidát v čase podania návrhu potreboval získať 57 hlasov, tak vo volebnom obvode Krajského súdu v Košiciach by potreboval získať 112 hlasov, pozn.), t. j. na zvolenie by sa vyžadovalo v rôznych volebných obvodoch rozdielne volebné kvórum, čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že z hľadiska kvantitatívnej podpory voličskej základne by mandáty jednotlivých sudcov zvolených za kandidátov do súdnej rady odzrkadľovali rôzne veľkú minimálne potrebnú podporu ich voličskej základne, čo by v konečnom dôsledku znamenalo rôznu „váhu ich hlasu“.

V súvislosti s uvedeným navrhovateľa v návrhu okrem iného uviedli:

«Zavedenie tzv. regionálneho princípu volieb vytvorilo ústavne neakceptovateľnú nerovnováhu podmienok na prístup k volenej a inej verejnej funkcii (čl. 30 ods. 4 Ústavy SR) a porušilo rovnosť volebného práva sudcu (voliča) pri voľbách člena Súdnej rady SR zo sudcov (čl. 30 ods. 1 Ústavy SR).»

5.2 K uvedenému bodu návrhu národná rada vo svojom stanovisku z 3. mája 2012 uviedla, že „... nebude zaujímať stanovisko k predmetnej veci“.

5.3 Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení z 26. apríla 2012 v súvislosti s týmto bodom návrhu citujúc pasáže zo samotného návrhu uviedol:

„Schválená právna úprava negatívne zasahuje do aktívneho ako aj pasívneho volebného práva každého jedného sudcu Slovenskej republiky, lebo právo každého sudcu Slovenskej republiky voliť ôsmich sudcov Slovenskej republiky za členov Súdnej rady SR zužuje na právo sudcu určitého volebného obvodu voliť len jedného sudcu z tohto volebného obvodu za člena Súdnej rady SR a právo každého sudcu Slovenskej republiky byť volený všetkými sudcami Slovenskej republiky za člena Súdnej rady SR zužuje na právo sudcu určitého volebného obvodu byť volený len sudcami tohto obvodu za člena Súdnej rady SR.“

6.1 Pokiaľ ide o namietaný nesúlad čl. III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorými bol novelizovaný zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), s označenými článkami ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu, navrhovatelia svoj návrh odôvodnili tým, že predsedovia a podpredsedovia súdov majú rovnaké práva a povinnosti ako iní sudcovia a popri svojich úlohách súvisiacich s riadením a správou súdu sa podieľajú aj na výkone súdnictva, t. j. na rozhodovacej činnosti súdu. Keďže ústavodarca v čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy určil, že členmi súdnej rady sú „sudcovia“ bez ich bližšej špecifikácie z hľadiska ich podieľania sa na riadení a správe súdu, podľa navrhovateľov zákonodarca proti vôli, resp. v rozpore s vôľou ústavodarcu nemohol zákonom toto oprávnenie dané ústavou všetkým sudcom bez rozdielu modifikovať zavedením pravidla o nezlučiteľnosti funkcie predsedu a podpredsedu súdu s funkciou člena súdnej rady. Navrhovatelia tiež poukázali na nemožnosť analogického posudzovania napádanej právnej úpravy s ustanovením § 45 ods. 2 zákona o súdoch, podľa ktorého „*Výkon funkcie predsedu súdu a podpredsedu súdu je nezlučiteľný s členstvom v sudcovskej rade*“, pretože podľa navrhovateľov v danom prípade ide o stret záujmov orgánu sudcovskej samosprávy na riadení súdu na jednej strane a orgánu správy súdu na strane druhej, pričom uvedený dualizmus správy súdov orgánmi správy súdov (predsedom a podpredsedom), ako aj orgánmi sudcovskej samosprávy (sudcovské rady) umožňuje čl. 143 ods. 3 ústavy.

6.2 K uvedenému bodu návrhu národná rada vo svojom stanovisku z 3. mája 2012 uviedla, že „... *nebude zaujímať stanovisko k predmetnej veci*“.

6.3 Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení z 26. apríla 2012 v súvislosti s týmto bodom návrhu uviedol:

„Z čl. 141a ods. 1 písm. a) Ústavy SR je zrejmé, že ktorýkoľvek sudca má právo byť podľa ústavného oprávnenia zvolený za člena Súdnej rady SR. Zákonodarca nemá oprávnenie akýmkoľvek zákonom uvedené ústavné oprávnenie odňať predsedom a podpredsedom súdov.“

7.1 Napokon namietaný nesúlاد čl. III bodu 9 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým zákonodarca zveril Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) kompetenciu všeobecne záväzným právnym predpisom určiť náležitosti výberového konania na post predsedu súdu, s označenými článkami ústavy a dohovoru navrhovateľa odôvodnili nezákonným zásahom do ústavou súdnej rade zverenej kompetencie určovať zásady personálneho zabezpečenia výkonu súdnej moci, ktorá (kompetencia) mala v rozhodnom čase podania návrhu súdnej rade vyplývať z čl. 141a ods. 4 písm. g) ústavy (ďalšia pôsobnosť, ak tak ustanoví zákon) a svoje zákonné vyjadrenie mala mať v § 4 ods. 2 písm. a) až c) zákona o súdnej rade až do doby zmeny tohto ustanovenia napádaným zákonom č. 467/2011 Z. z. (pozri bod 1 tohto návrhu, pozn.). Podľa navrhovateľov sa uvedenou právnou úpravou vytvoril priestor, aby výkonná moc (reprezentovaná ministerstvom) zasiahla do nezávislosti a nestrannosti súdnictva, ktorého garantom je práve súdna rada.

7.2 K uvedenému bodu návrhu národná rada vo svojom stanovisku z 3. mája 2012 uviedla, že „... *nebude zaujímať stanovisko k predmetnej veci*“.

7.3 Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení z 26. apríla 2012 v súvislosti s týmto bodom návrhu iba odcitoval pasáže z návrhu navrhovateľov pojednávajúce, resp. vyjadrujúce stanovisko o nesúlade čl. III bodu 9 zákona č. 467/2011 Z. z. s označenými článkami ústavy a dohovoru.

8. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhovateľa žiadajú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ustanovenie článku II bod 1 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a doplna zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a doplňajú niektoré zákony nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 141a ods. 4 písm. a/ a b/ a či. 144 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ustanovenia článku II bod 6, bod 7, bod 8, bod 9, bod 10, bod 11, bod 12, bod 13, bod 14, bod 15, bod 16, bod 17, bod 18, bod 19, bod 20, bod 21, bod 22, bod 23, bod 24,

bod 25, bod 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, s čl. 25 Medzinárodného paktu občianskych a politických práv a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ustanovenia článku III bod 2, bod 5 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1,3 a 4, čl. 30 ods. 1,3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, s čl. 25 písm. b/ Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ustanovenie článku III bod 9 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 4 písm. a/, b/ Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

Vlastný prieskum

9. Ústavnoprávne postavenie Súdnej rady Slovenskej republiky

9.1 Z rôznych medzinárodných a európskych odporúčaní vyplýva [porov. Stanovisko č. 403/2006 k vymenovaniu sudcov prijaté Európskou komisiou pre demokraciu prostredníctvom práva— Benátskou komisiou; Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy CM/REC (2010) 12 o sudcoch; MAGNA CHARTA SUDCOV prijatá Poradnou radou európskych sudcov (CCJE) počas jej 11. plenárneho zasadnutia 17. – 19. novembra 2010 v Štrasburgu], že existuje iba jeden vhodný typ (samo)správy súdnictva, a to súdna rada alebo Najvyššia rada súdnictva. Ide o inštitúciu čiastočne volenú, čiastočne menovanú,

v ktorej by mali mať sudcovia väčšinu členov. Táto inštitúcia by mala v záujme skvalitnenia a transparentnosti rozhodovania súdov a ochrany ich nezávislosti prevziať kľúčové právomoci správy súdnictva ako napr. výber a vzdelávanie sudcov, ich disciplinárny postih, rozhodovanie o ďalších personálnych otázkach justície vrátane výberu predsedov súdov, vybavovanie sťažností na postup súdov, podstatný vplyv pri rozhodovaní o rozpočte justície, pri príprave legislatívy, ktorá sa jej dotýka, dbať o etickú úroveň a nezávislosť sudcov a pod.

Ak zameriame náš pohľad na existujúce modely správy justície v Európskej únii, zistíme o poznanie väčšiu rôznorodosť. Porovnávací pohľad nám totiž ukazuje, že model súdnej rady, ktorý je v spomínaných dokumentoch prezentovaný ako „*ten jediný vhodný*“, je skôr iba európskym normatívnym prototypom, pretože rôznorodosť, čo sa týka správy súdnictva, zostáva charakteristickým znakom súčasnej Európy. Pri existujúcej rôznosti modelov správy justície nemožno povedať, že jeden a ten istý model pre každý štát by bol ten správny a že jeho mechanické prevzatie zaručí dosiahnutie žiadaných cieľov nezávislého, výkonného a profesionálneho súdnictva v tej-ktorej krajine.

9.2 K zriadeniu Súdnej rady Slovenskej republiky došlo v období pred pristúpením k Európskej únii, pretože táto požiadavka bola zahrnutá medzi predvstupové požiadavky pre prijatie Slovenskej republiky do Európskej únie. Súdna rada tak bola zriadená s účinnosťou od 1. júla 2001 ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Podľa dôvodovej správy k návrhu ústavného zákona č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (parlamentná tlač 1271):

„Vplyv vládnej moci na moc súdnu je neopodstatnene veľký, najmä ak Ústava Slovenskej republiky predpokladá kompetenciu vlády navrhovať kandidátov na sudcov a rozhodovanie o služobnom postupe sudcov zákonná úprava ponecháva, s výnimkou sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prakticky vo výlučnej kompetencii ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „minister spravodlivosti“) ako reprezentanta

exekutívy. Vychádza sa pritom z tézy politickej zodpovednosti ministra spravodlivosti za chod súdnictva a jeho správu vo všeobecnosti...

Absolútna právomoc ministra spravodlivosti menovať a odvolávať predsedov a podpredsedov krajských a okresných súdov spolu s oprávnením týchto súdnych funkcionárov v oblastiach rozhodovania o pridelovaní vecí rozvrhom práce, hodnotenia sudcov, rozhodovania o zložení disciplinárnych senátov, uvoľňovaní sudcu na vzdelávacie semináre a pod. dáva výkonnej moci príležitosť sledovať svoje záujmy práve cez predsedov súdov.“

Z citovanej časti dôvodovej správy možno vyvodiť, že základný zámer zriadenia súdnej rady spočíval v posilnení inštitucionálnej nezávislosti súdnej moci od výkonnej moci, ako aj od moci zákonodarnej. Je pritom zrejmé, že táto záruka nezávislosti sa vzťahuje aj na jej jednotlivých členov, ktorými je tvorená, keďže nie je objektívne možné zabezpečiť nezávislé postavenie súdnej rady ako celku bez toho, aby aj jej jednotlivým členom bolo taktiež zabezpečené nezávislé postavenie.

Potvrďuje to pokračovanie odôvodnenia tohto zámeru:

„Začlenenie Súdnej rady Slovenskej republiky do siedmej hlavy Ústavy Slovenskej republiky zvyrazňuje jej nezávislé postavenie od moci zákonodarnej ako aj výkonnej a je reálnym naplnením ústavnej zásady nezávislosti a oddelenia výkonu súdnej moci od iných orgánov štátu. Zodpovedá tak požiadavke Odporúčania Rady Európy No R (94) 12 Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 13. októbra 1994 na nezávislosť orgánu zodpovedného za výber a služobný postup od vlády a štátnej správy.

Naplnenie uvedených cieľov a princípov sa dosiahne aj zakotvením zloženia Súdnej rady Slovenskej republiky, v ktorej nadpolovičnú väčšinu majú zástupcovia sudcov, volení svojimi kolegami tak, aby v nej mali čo najširšie a rovnomerné zastúpenie sudcovia súdov všetkých stupňov, ako to predpokladajú všeobecné zásady Európskej charty o statuse sudcu.

...

Zmyslu trojdelenia štátnej moci a systému protiváh a vzájomných brzd zodpovedajú ustanovenia o ďalších členoch Súdnej rady Slovenskej republiky, nominovaných do tohto orgánu v rovnomernom pomere vládou Slovenskej republiky, Národnou radou Slovenskej republiky a prezidentom Slovenskej republiky.

Prispieje to k zabezpečeniu všestrannosti pohľadu na riešené problémy a zamedzeniu prípadnej jednostrannosti náhľadu na ich riešenie.

Spôsob kreovania Súdnej rady, jej pôsobnosť, organizácia a vzťah k orgánom správy súdnictva a či orgánom sudcovskej samosprávy, boli zakotvené v samostatnom zákone č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade, ktorý nadobudol účinnosť od 16. apríla 2002.“

9.3 Pri zohľadnení všetkých uvedených skutočností možno pristúpiť aj k vymedzeniu postavenia súdnej rady v ústavnom poriadku Slovenskej republiky, pričom jej základné charakteristiky nasvedčujú tomu, že ide o súdnu radu hybridného typu. Vyplýva to už zo samotného ústavného zakotvenia jej postavenia (siedma hlava II. oddiel čl. 141a a nasledujúce ústavy) a tiež aj z rozdelenia právomoci orgánov verejnej moci pri ustanovení jej členov, keď deviatich členov volia a odvolávajú sudcovia, troch členov volí a odvoláva národná rada, troch členov menuje a odvoláva prezident republiky a troch členov vlada (čl. 141a ods. 1 ústavy). Súdna rada v pomeroch Slovenskej republiky však priamo v texte ústavy nemá obmedzenia týkajúce sa vyváženosti členov súdnej rady z hľadiska pomeru sudcov a zástupcov iných profesií, pričom podmienkami pre členstvo v súdnej rade (okrem sudcov) je bezúhonnosť, vysokoškolské právnické vzdelanie a najmenej 15 rokov odbornej praxe (čl. 141a ods. 2 ústavy). Uvedená skutočnosť (vyváženosť členstva v súdnej rade) môže byť za určitých okolností problematická, a to v prípade, ak okrem sudcov aj ostatné štátne orgány do súdnej rady menujú či volia sudcov. Pri prevahe sudcov v súdnej rade totiž súdna rada môže (ale nemusí) podliehať nebezpečenstvu „súdneho korporativizmu“ (*corporatism within the judiciary*, Benátska komisia, stanovisko, bod 27). Na tomto mieste sa však vytvára priestor pre všetky dotknuté orgány na zavedenie takej vhodnej ústavnej praxe pri ustanovovaní členov súdnej rady, ktorá zabráni justičnému korporativizmu a izolácii a rovnako zachová princíp del'by moci a zodpovednosti.

O postavení súdnej rady však najviac vypovedajú jej ústavou upravené kompetencie, keď na prvom mieste, ako to už bolo uvedené, je „verejná kontrola súdnej moci“ [čl. 141a ods. 5 písm. a) ústavy], čomu zodpovedajú aj kompetencie súdnej rady v oblasti disciplinárneho konania sudcov [čl. 141a ods. 5 písm. g) ústavy] a odvolávania sudcov [čl. 141a ods. 5 písm. c), e) a i) a čl. 141a ods. 10 ústavy]. Úloha súdnej rady ako garanta

nezávislosti súdnej moci nie je v ústave výslovne uvedená, jednoznačne však vyplýva zo základnej charakteristiky súdnej moci, ktorou je jej nezávislosť (čl. 141 ústavy), pričom je zrejmé, že túto nezávislosť musí dodržiavať a chrániť aj súdna rada, ktorá má okrem už uvedených kontrolných právomocí aj významné legitimizačné postavenie v oblasti menovania sudcov [čl. 141 ods. 5 písm. b), c), e) a f) ústavy], ako aj pri pridelení a preložení sudcov [čl. 141 ods. 5 písm. d) ústavy]. Okrem toho súdna rada spolupracuje s orgánmi sudcovskej samosprávy v etických otázkach výkonu funkcie sudcu [čl. 141a ods. 5 písm. j) ústavy], a pokiaľ ide o jej právomoci v oblasti správy súdov, ústava súdnej rade priznáva len poradný hlas (vyjadruje sa, predkladá stanovisko v oblasti návrhu rozpočtu súdov Slovenskej republiky pri zostavovaní návrhu štátneho rozpočtu). V súlade so všeobecnou charakteristikou tak ani Súdna rada Slovenskej republiky nemá priamo v ústave zakotvené významnejšie právomoci v oblasti správy súdov, tieto však môže vykonávať v rámci ďalších právomocí, ktoré jej prizná zákon [čl. 141a ods. 5 písm. k) ústavy].

9.4 Doterajšia judikatúra ústavného súdu Súdnou radu Slovenskej republiky ústavnoprávne charakterizovala ako osobitný *sui generis* samosprávny ústavný orgán (I. ÚS 62/06, s. 8; I. ÚS 162/09, s. 14; II. ÚS 29/2011, s.11; PL. ÚS 102/2011, s.121) súdnej moci (PL. ÚS 10/05, s. 86), ktorý je najvyšším orgánom súdnej moci (PL. ÚS 102/2001, s. 134; m. m. IV. ÚS 46/2011, s. 12; m. m. I. ÚS 454/2012, s. 18), pričom jedným z jeho základných inštitucionálnych prvkov je nezávislosť (IV. ÚS 46/2011, s. 12), predovšetkým:

- zabezpečuje nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu (III. ÚS 79/04, s. 8; III. ÚS 238/05, s. 9; III. ÚS 128/09, s. 13), resp. jej pôsobnosť slúži na vytvorenie mechanizmu zaručujúceho nezávislosť súdnej moci od moci výkonnej (PL. ÚS 17/08, s. 100), resp. je „garantom“ nezávislosti súdnictva a jeho oddelenia od ostatných orgánov štátu (PL. ÚS 10/05, s. 89),

- zodpovedá za chod súdnictva (PL. ÚS 102/2011, s. 121),

- zabezpečuje sudcovskú legitimitu (PL. ÚS 102/2011, s. 134),

- vykonáva správu súdnej moci, t. j. rozhoduje alebo spolurozhoduje alebo sa vyjadruje k otázkam ekonomického, finančného, organizačného a personálneho zabezpečenia výkonu súdnej moci a sčasti aj jeho kontroly (PL. ÚS 10/05, s. 56; PL. ÚS 102/2011, s. 145),

- pôsobí pri správe súdnictva v súčinnosti s ministerstvom spravodlivosti alebo ministrom spravodlivosti (PL. ÚS 10/05, s. 56),
- zodpovedá za transparentnosť súdnictva (PL. ÚS 102/2011, s. 134).

Súdna rada Slovenskej republiky je osobitný nezávislý ústavný orgán súdnej moci garantujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci a sudcovskú legitimitu, zodpovedajúci za chod súdnictva, správu súdnej moci a súdnictva, ako aj transparentnosť súdnictva, a tak by mal byť plnohodnotným partnerom moci zákonodarnej a výkonnej.

10. K namietanému nesúladu čl. II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 141a ods. 4 písm. a) a b) a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

10.1 Podľa čl. II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z. sa v § 4 ods. 2 zákona o súdnej rade vypúšťajú písmená a) až c).

Podľa pôvodného znenia (t. j. pred prijatím zákonnej novely č. 467/2011 Z. z.) § 4 ods. 2 zákona o súdnej rade:

„Súdna rada po dohode s ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky ďalej

a) schvaľuje zásady výberového konania na obsadenie voľného miesta sudcu, funkčného postupu sudcov na súd vyššieho stupňa a na ustanovenie do vyššej sudcovskej funkcie,

b) schvaľuje zásady hodnotenia sudcov,

c) schvaľuje zásady výberového konania na funkcie predsedu okresného súdu, predsedu krajského súdu, predsedu Špecializovaného trestného súdu, podpredsedu okresného súdu, podpredsedu krajského súdu a podpredsedu Špecializovaného trestného súdu,

d) schvaľuje zásady sudcovskej etiky,

e) schvaľuje zásady povoľovania práce v domácom prostredí,

f) určuje obsahovú náplň vzdelávania sudcov.“

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.“.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“.

Podľa čl. 141 ods. 1 a 2 ústavy „V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Súdnictvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov.“.

Podľa čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) ústavy [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b) ústavy] „Do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky patrí

c) predkladať prezidentovi Slovenskej republiky návrhy kandidátov na vymenovanie sudcov a návrhy na odvolanie sudcov,

d) rozhodovať o pridelení a preložení sudcov.“.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.“.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...“ .

10.2 Argumentácia navrhovateľov k nimi namietanej neústavnosti čl. II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z. je založená na tvrdení o neústavnom zásahu zákonodarcu do kompetencií súdnej rady ako vrcholného ústavného garanta nezávislosti a nestrannosti súdnej moci. Podľa navrhovateľov odňatím kompetencií súdnej rade schvaľovať zásady výberových konaní na obsadenie miest sudcov všeobecných súdov a miest predsedov a podpredsedov všeobecných súdov, ako aj schvaľovanie zásad pre funkčný postup sudcov

na všeobecné súdy vyšších stupňov a zásad ich hodnotenia a priznaním týchto kompetencií výkonnej moci (ministromi spravodlivosti) bol narušený ústavou nastavený systém brzd a protiváh medzi mocou súdnou a výkonnou, čím v konečnom dôsledku malo dôjsť k zásahu do nezávislosti s nestrannosti súdov.

10.3 Vychádzajúc zo všeobecného vymedzenia postavenia súdnej rady na tomto mieste opätovne poukazujeme aj na zámer ústavodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k ústavnému zákonu č. 90/2001 Z. z. o zmene ústavy, podľa ktorého bol orgán súdnej rady konštituovaný s úmyslom izolovať súdnu moc od zásahov výkonnej moci reprezentovanej ministrom spravodlivosti, ktorému boli do tej doby zverené kompetencie na úseku rozhodovania o správe všeobecných súdov z hľadiska ich personálneho zabezpečenia, t. j. kompetencie rozhodovať o pridelení a funkčnom postupe sudcov všeobecných súdov, pričom v tomto smere neboli ministrom spravodlivosti dostatočnou protiváhou ani sudcovské rady zriadené zákonnou novelou č. 307/1995 Z. z. k v tom čase účinnému zákonu č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (bol zrušený zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pozn.).

10.4 Súdnej rade boli zverené legitimizačné oprávnenia, ktoré do tej doby vykonávala exekutíva, na úseku personálneho zabezpečenia výkonu súdnej moci (predkladať prezidentovi Slovenskej republiky návrhy kandidátov na vymenovanie a na odvolanie sudcov, ako aj návrhy na vymenovanie a odvolanie predsedu a podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, rozhodovať o pridelení a preložení sudcov a pod.), a to na úrovni aplikačnej praxe, t. j. na úrovni aplikácie zákonom objektívne ustanovených kritérií. Inými slovami, ústavou bola síce súdnej rade zverená kompetencia rozhodovať o personálnych otázkach fungovania súdnej moci (čo bolo do tej doby v kompetencii exekutívy), avšak ústavodarca súčasne v dôvodovej správe k ústavnému zákonu č. 90/2001 Z. z. (pre objasnenia ratio legis je podstatný úmysel zákonodarcu, v danom prípade ústavodarcu, prezentovaný v dôvodovej správe, pozn.), ktorým bola súdna rada zriadená, vyjadril aj svoj zámer, aby sa táto jej rozhodovacia kompetencia realizovala „... zo zákonom predvídaných dôvodov...“. Zámerom ústavodarcu bolo, aby súdna rada síce

realizovala svoju spolurozhodovaciú kompetenciu personálneho riadenia súdov, avšak iba ak „... zákon určí podmienky a spôsob vykonania výberového konania“.

10.5 Z uvedeného vyplýva zámer ústavodarcu, aby zásady výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov boli determinované vo forme zákona, t. j. vo forme zákonnej normy, a nie vo forme interného predpisu (uznesenia) prijímaného súdnou radou.

Uvedená požiadavka je plne legitímna nielen z hľadiska väčšej transparentnosti všeobecne záväzného právneho predpisu prijatého vo forme zákona (zákon je na rozdiel od uznesení súdnej rady zverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, pozn.), vďaka čomu je zabezpečená aj vyššia miera verejnej kontroly výkonu súdnej moci (*pro foro externo*), ale najmä vzhľadom na možnosť prípadného ďalšieho prieskumu takto zákonom, resp. vo forme zákona deklarovaných zásad výberových konaní a zásad kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov, pretože ústavnosť zákona je preskúmateľná ústavným súdom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy na rozdiel od interného predpisu súdnej rady prijatého vo forme uznesenia, kde takáto možnosť jeho následného podrobenia sa testu ústavnosti nie je daná.

10.6 V súvislosti s potrebou verejnej kontroly súdnej moci a diania v súdnictve ústavný súd už aj v minulosti tiež konštatoval (sp. zn. PL. ÚS 10/05), že je nevyhnutné vziať do úvahy, že súdna moc, jej výkon a uplatňovanie sa nemôžu vnímať izolovane od iných zložiek štátnej moci a od nevyhnutnosti spoločenskej kontroly. Taký stav by viedol k vytvoreniu do seba uzavretého systému, ktorý by fungoval na princípe samokontroly a vlastnej obnovy bez možnosti preveriť ústavne akceptovateľnými metódami (napr. konanie o súlade právnych predpisov, pozn.), či v tomto systéme nedochádza k prejavom disfunkcie.

10.7 Súčasne je nevyhnutné podotknúť, že v uvedenom smere neobstojí ani argumentácia navrhovateľov, podľa ktorej odňatím kompetencií súdnej rade prijímať svojim interným uznesením zásady výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných

súdov a priznanie tejto kompetencie exekutíve (výkonnej moci) reprezentovanej ministrom spravodlivosti bol daný priestor, aby sa pri prijímaní týchto zásad odzrkadlil politický vplyv vládnucej moci. Keďže ústavodarca mienil zveriť kompetenciu na prijímanie zásad výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov vo forme zákona zákonodarnému zboru (nie ministrovi spravodlivosti), nedá sa síce vylúčiť vládnu mocenský politický vplyv na prijímanie takéhoto zákona, avšak dostatočnou ústavnou brzdou negovania týchto prípadných negatívnych, resp. jednostranných vplyvov a snáh „ovládnúť súdnictvo“ skrze jeho personálne obsadenie, ako to naznačujú navrhovatelia, je jednak ústavný súd, ktorý má možnosť preskúmať ústavnosť takejto zákonnej normy, ale najmä samotná súdna rada, ktorá jediná spolu s prezidentom republiky legitimuje sudcov pre výkon ich funkcie na konkrétnom všeobecnom súde.

10.8 Vzhľadom na uvedené bolo síce úmyslom ústavodarcu zveriť súdnej rade ako vrcholnej ústavnej inštancii chrániacej nezávislosť a nestrannosť súdnej moci na úseku jej správy oprávnenie rozhodovať o personálnych otázkach v súdnictve, avšak na základe všeobecne ustanovených zásad zhmotnených vo forme zákona. Súdnej rade tak nebolo v konečnom dôsledku odňaté oprávnenie rozhodovať o personálnych otázkach správy súdnej moci, avšak v súlade so zámerom ústavodarcu sa tak má diať na podklade zásad, resp. kritérií ustanovených zákonom, čo je o to viac akceptovateľné, že v prípade akýchkoľvek výhrad súdnej rady k takto zákonom určeným zásadám pre výberové konania a kariérny postup sudcov všeobecných súdov ústavodarca v čl. 130 ods. 1 písm. f) ústavy zveril predsedovi súdnej rady kľúčové oprávnenie, a to podávať návrhy ústavnému súdu o veciach súladu právnych predpisov s ústavou podľa čl. 125 ods. 1 týkajúcich sa výkonu súdnictva.

10.9 Z uvedených záverov vyplýva, že prijatie čl. II bodu 1 napádaného zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým bolo v § 4 ods. 2 zákona o súdnej rade odňaté súdnej rade oprávnenie prijímať zásady výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov (nebolo jej však odňaté oprávnenie na podklade týchto zásad rozhodovať o personálnych otázkach v súdnictve, pozn.), plne korešponduje a kopíruje zámery ústavodarcu vyjadrené už v dôvodovej správe k ústavnému zákonu č. 90/2001 Z. z., ktorým

bola konštituovaná súdna rada, a to so zavedením dostatočného množstva ústavných brzd a protiváh výkonu tohto oprávnenia (danosť možnosti ústavného prieskumu zákonom ustanovených zásad výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov, a to aj na podnet predsedu súdnej rady, pozn.).

Napokon aj z dôvodovej správy k napádanému zákonu č. 467/2011 Z. z. vyplýva, že v dôsledku toho, že súdnej rade bola do tej doby zverená nielen kompetencia rozhodovať o personálnych otázkach v súdnictve, ale aj kompetencia vo všeobecnej rovine kreovať zásady realizácie tejto personálnej právomoci na jej internej úrovni bez existencie dostatočných ústavných kontrolných mechanizmov, súdna rada v podstate „... *de facto* nahrádzala činnosť, ktorá môže byť v právnom štátne zverená jedine zákonodarnému orgánu“. S týmto záverom korešponduje aj už uvedená potreba nasledovať pôvodný zámer ústavodarcu zostaviť katalóg rozhodovacích kompetencií súdnej rady v oblasti personálneho riadenia súdov stojacich na všeobecne ústavne preskúmateľných zákonných pilieroch.

Z uvedeného vyplýva, že prijatie čl. II bodu 1 zákona č. 467/2011 Z. z. nesignalizuje, že by jeho prijatím dochádzalo k zásahu výkonnej moci do nezávislého a nestranného postavenia súdnej rady ako vrcholného ústavného orgánu ochrany nezávislosti a kontroly činnosti súdov, tak ako to tvrdia navrhovatelia.

10.10 Pokiaľ ide o namietaný čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd podotýka, že uvedené ustanovenie pojednáva o práve dotknutej osoby na prístup k súdu v prípadoch, ak táto disponuje obhájitelným tvrdením, že jej patrí subjektívne právo, o ochranu ktorého sa mieni uchádzať. Vzhľadom na už uvedený záver o špecifickom postavení súdnej rady ako orgánu *sui generis* bez reálneho vplyvu na rozhodovanie, t. j. na súdnu moc a jej výkon v pravom slova zmysle, tak ústavný súd pre nezistenie príčinnej súvislosti medzi namietaným nesúlalom čl. II bodu 1, bodov 6– 25 a 28, ako aj čl. III bodov 2, 5 a 9 zákona č. 467/2011 Z. z. s označeným článkom dohovoru návrhu skupiny poslancov v tejto časti nevyhovelo, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

11. K namietanému nesúladu čl. II bodov 6 až 25 a bodu 28 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy, čl. 25 medzinárodného paktu a čl. 6 ods. 1 dohovoru

11.1 Pokiaľ ide o navrhovateľmi napádaný čl. II body 6 až 25 a bod 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorými boli s účinnosťou od 1. januára 2012 (od 23. marca 2012 však ústavný súd ich účinnosť pozastavil, pozn.) zmenené § 10 ods. 2 a 4, § 11, § 12 ods. 1 písm. b) a ods. 3, 4 a 5, § 13 ods. 3, § 14 ods. 2 a 3, § 17 ods. 1, 2 a 3, § 21 ods. 2 a 3, § 22 ods. 2, § 23 ods. 1 a 2 a § 27 ods. 2 a 3 a zavedené nové ustanovenia § 11a a § 30 v zákone o súdnej rade, ústavný súd konštatuje, že tieto novelizované ustanovenia majú povahu legislatívno-technických úprav znenia označených ustanovení zákona o súdnej rade prijatých pre účely zavedenia regionálneho princípu pri voľbách členov súdnej rady sudcami Slovenskej republiky z ich radov.

V súvislosti s posúdením ústavnej konformity napádaných novelizačných ustanovení zákona č. 467/2011 Z. z. ústavný súd podotýka, že realizácia volieb členov súdnej rady je síce predmetom úpravy zákona o súdnej rade, avšak táto je tiež determinovaná ústavnými princípmi, takže zákonná úprava volieb členov súdnej rady by mohla vyvolať ústavne relevantné otázky, len ak by v rozpore s ústavodarcom nastavenými princípmi pre tieto voľby znemožnila alebo zásadne ohrozila kreovanie tohto ústavného orgánu súdnej moci.

11.2 Podľa čl. 141a ods. 1 ústavy v znení účinnom pred prijatím skúmanej zákonnej novely č. 467/2011 Z. z. bol predsedom súdnej rady predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jej ďalšími členmi boli ôsmi sudcovia, ktorých volili a odvolávali sudcovia Slovenskej republiky, traja členovia, ktorých volila a odvolávala Národná rada Slovenskej republiky, traja členovia, ktorých vymenúval a odvolával prezident Slovenskej republiky, a napokon aj traja členovia, ktorých vymenúvala a odvolávala vláda Slovenskej republiky.

Ústavodarca takýmto spôsobom ustanovil nielen ústavné mantinely zloženia súdnej rady, pokiaľ ide o celkový počet jej členov (18 členov), ale aj spôsob ich ustanovovania

do funkcie členov súdnej rady. Podľa takto vymedzeného ústavného rámca mali byť ôsmi členovia súdnej rady volení sudcami Slovenskej republiky z ich vlastných radov, pričom s týmto úmyslom ústavodarca korešpondovala aj úprava ich volieb inkorporovaná v zákone o súdnej rade, podľa ktorej (§ 10 – § 23 zákona o súdnej rade v znení účinnom do 31. decembra 2011, t. j. do prijatia preskúmavanej zákonnej novely č. 467/2011 Z. z.) ôsmi členovia súdnej rady mali byť volení všetkými v čase volieb činnými sudcami Slovenskej republiky, pričom každý sudca mal právo zvoliť taký počet kandidátov, koľko členov súdnej rady bolo potrebné zvoliť (§ 18 ods. 2 zákona o súdnej rade). Prijatím preskúmaných ustanovení zákonnej novely č. 467/2011 Z. z. k zákonu o súdnej rade, t. j. s účinnosťou od 1. januára 2012, zákonodarca zmenil svoj zámer pri úprave procesu uvedených volieb ôsmich členov súdnej rady sudcami Slovenskej republiky z ich vlastných radov tak, že namiesto jedného volebného obvodu pre celé územie Slovenskej republiky zákonodarca kreoval osem jednomandátových volebných obvodov kopírujúcich územné obvody jednotlivých krajských súdov, pričom do volebného obvodu Krajského súdu v Bratislave boli začlenené aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a Špecializovaný trestný súd.

11.3 Zákonodarca svoj legislatívny zámer zavedenia tzv. regionálneho princípu volieb ôsmich členov súdnej rady sudcami Slovenskej republiky z ich radov v ôsmich jednomandátových volebných obvodoch kopírujúcich územné obvody krajských súdov odôvodnil potrebou zabezpečiť širší priestor pre presadzovanie špecifických teritoriálnych potrieb jednotlivých krajov prostredníctvom garancie zastúpenia ich „reprezentantom“ v súdnej rade, pričom tento svoj zámer zákonodarca vyjadril v dôvodovej správe k zákonu č. 467/2011 Z. z. aj takto:

„Zavedenie volebných obvodov kopírujúcich obvody krajských súdov má za cieľ (aj) výraznejšie prepojiť činnosť najvyššieho (ústavného) orgánu súdnictva s jeho bezprostredným výkonom nielen na krajských súdoch, ale aj na súdoch prvého stupňa. Takmer 10-ročná prax činnosti súdnej rady ukázala, že špecifické potreby a podmienky konkrétnych súdov – najmä v personálnych otázkach – nie sú dostatočne zohľadňované, osobitne ak nepatrí do obvodu krajského súdu, ktorého sudca je členom súdnej rady. Len účasť člena súdnej rady v jednotlivých výberových komisiách nezabezpečila dostatočné

prihliadanie na lokálnu problematiku. Je tiež žiaduce pripomenúť, že doteraz za člena súdnej rady nebol sudcami zvolený sudca súdu prvého stupňa. Viacero volebných obvodov dáva priestor aj na zvolenie sudcovských osobností, pre ktoré je poslaním výkon sudcovského povolania na základnom stupni súdnej sústavy.“

11.4 Ústavný súd ešte pred tým, ako začal skúmať dôvodnosť argumentov navrhovateľov vo vzťahu k legislatívnej zmene volieb ôsmich členov súdnej rady sudcami Slovenskej republiky z ich radov obsiahnutej v čl. II bodoch 6 až 25 a bode 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorých účinnosť ústavný súd od 23. marca 2012 pozastavil, zistil, že prijatím ústavného zákona č. 161/2014 Z. z. došlo s účinnosťou od 1. septembra 2014 k novelizácii ústavy, pričom podľa ustanovenia čl. 141a ods. 1 ústavy sú členmi súdnej rady deväť sudcovia, ktorých volia a odvolávajú sudcovia Slovenskej republiky, traja členovia, ktorých volí a odvoláva Národná rada Slovenskej republiky, traja členovia, ktorých vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky, a napokon aj traja členovia, ktorých vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky.

11.5 Z uvedeného vyplýva, že síce nedošlo k zmene úmyslu ústavodarcu, pokiaľ ide o celkový počet členov súdnej rady, ktorých počet ostal nezmenený (18 členov), avšak došlo k zmene počtu členov súdnej rady kreovaných voľbou sudcami Slovenskej republiky z ich vlastných radov, a to z počtu ôsmich členov na deväť členov súdnej rady. Podľa ústavného súdu s uvedenou ústavnou koncepciou už *prima facie* nekorešponduje, resp. je v kolízii zámer zákonodarcu obsiahnutý v čl. II bodoch 6 až 25 a bode 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým bolo zavedených pre voľbu členov súdnej rady volených sudcami Slovenskej republiky z ich radov iba osem jednomandátových volebných obvodov, v ktorých by logicky nebolo možné zvoliť až deväť sudcami Slovenskej republiky volených členov súdnej rady tak, ako to predpokladá ústava; zákonná úprava sa tak stala obsolentnou. Ako *obiter dictum* však možno iba veľmi stručne dodať, že ako doktrína, tak aj súdna prax (porovnaj nález sp. zn. PL. ÚS 14/2014) výnimočne akceptujú primeranú odchýlku od princípu absolútnej rovnosti volebného práva, ak sú preto dané rovnako silné legitímne dôvody verejného záujmu, ktoré by dokázali vyvážiť zásah do rovnosti hlasov sudcov vo voľbách do súdnej rady.

Vzhľadom na to, že už uvedený rozpor, resp. nesúlad čl. II bodov 6 až 25 a bodu 28 zákona č. 467/2011 Z. z. s aktuálne účinným čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy, by teoreticky kvôli existencii iba ôsmich jednomandátových volebných obvodov znemožňoval kreovanie až deviatich sudcov volených sudcami Slovenskej republiky z ich radov, a teda v konečnom dôsledku by tak znemožňoval kreovanie súdnej rady ako ústavného orgánu súdnej moci v súlade s predstavami ústavodarcu, ústavný súd bez potreby podrobnejšieho skúmania dôvodnosti argumentácie navrhovateľov rozhodol o nesúlade označeného článku a bodov zákona č. 467/2011 Z. z. s v bode 1 výroku tohto rozhodnutia označenými článkami ústavy.

12. K namietanému nesúladu čl. III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 3 a 4, čl. 30 ods. 1, 3 a 4, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 1 písm. a) ústavy, čl. 25 písm. b) medzinárodného paktu a čl. 6 ods. 1 dohovoru

12.1 Navrhovateľmi namietaným čl. III bodmi 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z. (s účinnosťou od 1. januára 2012 od 23. marca 2012 ústavný súd pozastavil ich účinnosť) a bol novelizovaný zákon o súdoch zavedením princípu inkompatibility výkonu funkcie predsedu a podpredsedu všeobecného súdu s funkciou člena súdnej rady.

V argumentácii navrhovateľa v tomto bode namietaného nesúladu čl. III bodov 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z. s označenými článkami ústavy, medzinárodného paktu a dohovoru konštatujú, že ústavodarca v čl. 141a ods. 1 písm. a) deklaroval, že členom súdnej rady môžu byť „sudcovia“ bez bližšieho obmedzenia tohto predpokladu, a poukazujú na skutočnosť, že aj predsedovia a podpredsedovia súdov okrem úloh na úseku správy súdov naďalej ako sudcovia vykonávajú aj súdnu moc v pravom slova zmysle, takže by im nemalo byť znemožnené stať sa členmi súdnej rady.

12.2 V súvislosti s posúdením ústavnosti namietaných ustanovení zákona č. 467/2011 Z. z. je podľa ústavného súdu nevyhnutné prihliadnúť aj na zmocňovacie ustanovenie čl. 141a ods. 6 ústavy (v znení do 1. septembra 2014, kedy nadobudol účinnosť ústavný zákon č. 161/2014 Z. z., od kedy je toto zmocňovacie ustanovenie v čl. 141a ods. 11, pozn.), ktorým bolo z vôle ústavodarcu zverené zákonodarcovi oprávnenie

zákonom upraviť aj podrobnosti o vzťahoch súdnej rady k orgánom správy súdnictva a k orgánom sudcovskej samosprávy, takže týmto zmocňovacím ustanovením ústavodarca vymedzil rozhodný priestor pre bližšie zákonné vymedzenie týchto vzťahov riadenia súdov na úrovni ich správy a samosprávy na jednej strane a súdnou radou ako vrcholným ústavným orgánom správy súdov na strane druhej.

Uvedené zmocňovacie ustanovenie deklarované v rozhodnom čase v čl. 141a ods. 6 ústavy zákonodarca skonzumoval aj prijatím zákona o súdoch, ktorý bol v naznačenom smere úpravy, resp. vymedzenia vzťahov medzi orgánmi správy súdov a súdnou radou, novelizovaný napádaným čl. III bodmi 2 a 5 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorého formálne prijatie je tak v súlade so zámerom, resp. predpokladom ústavodarcu. Pri vecnom hodnotení ústavnosti alebo neústavnosti napádaných ustanovení zákona č. 467/2011 Z. z. ústavný súd však musel zohľadniť jednak to, (i) či objektívne existuje legitímny verejný záujem na zavedenie nezlučiteľnosti výkonu funkcie predsedu a podpredsedu všeobecného súdu s funkciou člena súdnej rady, ako aj to, (ii) či zavedenie predmetnej nezlučiteľnosti je naozaj nevyhnutne potrebné na realizáciu verejného záujmu, a napokon aj to, (iii) či je daná príčinná súvislosť medzi verejným záujmom a potrebou zákonnej úpravy nezlučiteľnosti výkonu funkcie predsedu a podpredsedu všeobecného súdu s funkciou člena súdnej rady.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 467/2011 Z. z. vyplýva, že zámerom zákonodarcu pri jej prijatí bolo „... *zamedziť prelínaniu súdnej moci a správy súdov*“.

Podľa čl. 141a ods. 5 písm. a) ústavy „Do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky patrí zabezpečovať plnenie úloh verejnej kontroly súdnictva.“.

Podľa § 3a písm. a) zákona o súdnej rade „Pri výkone pôsobnosti podľa čl. 141a ods. 5 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky súdna rada sa podieľa v rozsahu ustanovenom zákonom na riadení a správe súdov Slovenskej republiky.“.

Podľa § 1 zákona o súdnej rade „Tento zákon upravuje ďalšiu pôsobnosť Súdnej rady Slovenskej republiky... a podrobnosti... o organizácii a o vzťahoch k orgánom správy súdnictva a k orgánom sudcovskej samosprávy.“.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o súdoch „Úlohou riadenia a správy súdov je vytvárať súdom Slovenskej republiky podmienky na riadny výkon súdnictva najmä v oblasti personálnej, organizačnej, ekonomickej, finančnej, odbornej a dohliadať na riadny výkon súdnictva spôsobom a v medziach ustanovených zákonom.“.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o súdoch v znení účinnom pred prijatím zákonnej novely č. 467/2011 Z. z. „Orgánmi riadenia a správy súdu sú predseda súdu a podpredseda súdu. Predsedovia súdov a podpredsedovia súdov sú sudcovia, ktorí sú počas funkčného obdobia na jednotlivých súdoch orgánmi správy súdu, ktorej výkon zabezpečujú a za výkon ktorej zodpovedajú. Predsedovia súdov a podpredsedovia súdov sú povinní pri riadení a správe súdov dodržiavať právny poriadok Slovenskej republiky.“.

Podľa § 33 ods. 3 zákona o súdoch „V rozsahu ustanovenom zákonom sa na riadení a správe súdov podieľajú aj súdna rada a orgány sudcovskej samosprávy podľa tohto zákona.“.

12.3 Objektívny prístup pri riešení nastolenej otázky spočíva v tom, či existujú verifikovateľné skutočnosti vzbudzujúce legitímnu pochybnosť o možnom konflikte záujmov medzi dvoma orgánmi angažujúcimi sa na správe a riadení súdov, pričom v tomto smere môže byť dôležité aj zdanie takéhoto konfliktu. Pôsobenie predsedu (podpredsedu, pozn.) všeobecného súdu v súdnej rade robí z tohto orgánu spochybniteľnú inštitúciu, pretože sa zvyšuje pravdepodobnosť možného stretu ich záujmov. Preto nie je prípustné, aby sa v rámci zákonnej úpravy voľby predsedov (podpredsedov, pozn.) všeobecného súdu do súdnej rady vytváral priestor pre zásah do jej kompetencií zo strany výkonnej moci (minister spravodlivosti). Zákonná úprava totiž nesmie vytvárať podmienky pre možné ohrozenie ústavou prikázanou nezávislosti súdnej rady a možné protiústavné stavy treba v takej vážnej oblasti vopred eliminovať.

Opak vytvára zjavne priestor na účinné presadzovanie straníckych záujmov ministra spravodlivosti prostredníctvom ním menovaných predsedov a podpredsedov súdov. V ich osobách ide takmer o úplnú závislosť na ministrovi spravodlivosti, ktorý je oprávnený

menovať a odvolávať ich z výkonu funkcie, ak si neplnia povinnosti predsedu a podpredsedu súdu, a to aj za predpokladu, že im svedčí istý ochranný procesný štandard pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (§ 38 ods. 5 zákona o súdoch).

Môže vzniknúť aj principiálna obava z rizika tzv. personálnej korupcie naviazanej na možnosť opakovania tejto vedúcej funkcie na všeobecnom súde.

Podľa ústavného súdu je preto aj týmto verejným záujmom možné ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodniť zavedenie princípu inkompatibility výkonu funkcie predsedu a podpredsedu všeobecného súdu s funkciou člena súdnej rady, takže o tomto bode návrhu ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

13. K namietanému nesúladu čl. III bodu 9 zákona č. 467/2011 Z. z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a 2 a čl. 141a ods. 5 písm. c) a d) [v čase podania návrhu išlo o čl. 141a ods. 4 písm. a) a b)] ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

13.1 Navrhovateľmi namietaným čl. III v bode 9 zákona č. 467/2011 Z. z. zákonodarca s účinnosťou od 1. januára 2012 novelizoval zmocňujúce ustanovenie § 92 zákona o súdoch, a to doplnením o nový odsek 3 v tomto znení:

„Všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví náležitosti vyhlásenia výberového konania, zoznam dokladov, ktoré má uchádzač predložiť, spôsob vykonania výberového konania, podrobnosti o pohovore s uchádzačom, spôsob vyhodnotenia výsledkov výberového konania a náležitosti zápisnice o priebehu výberového konania.“

Uvedenou právnou úpravou zákonodarca delegoval na exekutívu oprávnenie vydať vykonávací právny predpis upravujúci zásady výberového konania, nadväzujúc tak na oprávnenie zverené mu (rozumej zákonodarcovi) v súlade so zámerom ústavodarcu vyjadreným už v dôvodovej správe k ústavnému zákonu č. 90/2001 Z. z. určovať zásady výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov z dôvodov, ktoré ústavný súd už rozoberal v súvislosti s námietkami navrhovateľov uvedenými v bode 1 tohto rozhodnutia. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o súlade

udelenia tohto poverenia zákonodarcovi s úmyslom ústavodarcu, tak ani ním delegovanú právomoc na výkonnú moc prijať vykonávací právny predpis [aj všeobecne záväzné právne predpisy ministerstiev, na rozdiel od interných rozhodnutí súdnej rady sú preskúmateľné ústavným súdom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy] k ním prijatému zákonu určujúcemu zásady výberových konaní a kariérneho postupu sudcov všeobecných súdov nie je možné kvalifikovať ako neústavný zásah do právomocí súdnej rady, tak ako to konštatujú navrhovatelia, ktorých argumenty sú v tomto smere identické s tými, ktoré uviedli aj k bodu 1 svojho návrhu.

13.2 Z uvedených dôvodov ústavný súd o tomto bode návrhu rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Záver

14. Z dôvodov uvedených v časti II tohto nálezu ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

15. Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca čl. II body 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a bod 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, ktorého účinnosť bola dočasne pozastavená uznesením č. k. PL. US 2/2012-40 zo 7. marca 2012 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 110/2012, účinnosť.

16. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tento zákon do súladu s ústavou, stráca čl. II body 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a bod 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov,

po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

17. Podľa čl. 125 ods. 5 ústavy vyhlásením tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zaniká platnosť uznesenia ústavného súdu č. k. PL. ÚS 2/2012-40 zo 7. marca 2012 v časti týkajúcej sa rozhodnutia o pozastavení účinnosti. Vzhľadom na účinky ustanovenia čl. 125 ods. 3 ústavy sa už neobnovuje účinnosť čl. II bodov 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 a bodu 28 zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov.

18. K bodu 1 výroku pripájajú odlišné stanoviská sudkyňa Ľudmila Gajdošíková a sudca Ladislav Orosz. K bodu 2 výroku pripájajú odlišné stanoviská sudkyňa Ľudmila Gajdošíková a sudca Peter Brňák. Doplnujúce stanovisko pripája sudca Lajos Mészáros.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015